

COMPAREIXENÇA ACR PARLAMENT

Volem agrair en primer lloc la invitació adreçada pel Parlament a l'ACR per compareixer. L'Associació Catalana de Ràdio, que integra la pràctica totalitat d'emissores i cadenes privades comercials que operen a Catalunya, centrarà la seva compareixença en aquests punts:

- La realitat de la ràdio a Catalunya no té res a veure amb la situació de la televisió, i això cal tenir-ho en compte al moment de legislar.
- El sector públic i el sector privat de la ràdio a Catalunya haurien de complementar-se, no de competir, tant en les programacions com en el mercat publicitari.
- La nova llei hauria de considerar l'augment de penetració de la ràdio com a sector a l'hora d'establir criteris de planificació de la publicitat institucional.
- Igualment, hauria d'impedir que l'àmbit digital sigui un nou front de competència entre el sector públic i el privat.
- Aquest text legislatiu també hauria d'incorporar mesures més contundents contra les emissores il·legals.
- I hauria d'alleugerir la càrrega administrativa i burocràtica que suposen algunes de les obligacions del CAC al sector.

Per tal d'emmarcar aquesta compareixença els oferirem algunes dades que expliquen la situació de la ràdio a Catalunya.

Primer les positives.

La ràdio és el mitjà convencional que més creix en audiència a Catalunya des del 2007, un 13,5 %; i és el mitjà convencional que més ha augmentat la seva penetració, fins a un 63,1%.

També hem de destacar que dels més de 4 milions d'oients de ràdio de Catalunya, més de 3 milions escolten ràdio en català i d'aquests, el 75 % tria emissores de ràdio de l'ACR.

En canvi la inversió publicitària cau ininterrompudament des de 2007.

Segons l'informe de la consultora MediaHotline, la publicitat a la ràdio a Catalunya ha caigut un 43 % des de 2007. El sector de la ràdio ha passat d'una inversió de 75,3 M € a poc més de 43 M € l'any 2013.

Aquesta caiguda té el seu reflex també en l'ocupació, tant laboral com de col·laboradors. Al conjunt del sector privat s'ha passat d'un total de 1091 persones l'any 2007 a 594 persones al 2014.

En línia amb les dades que preocupen el sector, cal dir que el conjunt de ràdios públiques de Catalunya té adjudicat un 72 % de totes les freqüències en FM disponibles. Això suma les emissores de la Corporació Catalana, les emissores de Radio Nacional i les emissores municipals. El sector privat en conjunt utilitza només un 27 % de l'espectre disponible.

I finalment, es manté des de 2007 la xifra de ràdios il·legals. A pesar dels expedients oberts per la Generalitat, el nombre de freqüències que són explotades il·legalment, sense títol habilitant, es mou a l'entorn d'entre 110 i 115 al conjunt del territori.

Considerem que el Parlament té ara l'ocasió de legislar per garantir la sostenibilitat del sector privat de la ràdio a Catalunya, i a la vista d'aquestes dades, l'ACR fa les consideracions següents.

PRIMERA. La llei hauria de recollir mesures que afavorissin la complementaritat del sector públic i el sector privat de la ràdio a Catalunya, legislant separatament per a les ràdios i les televisions.

Són dos mercats amb característiques tant d'oferta com de consum i normalització completament diferenciats.

La complementaritat passa pels continguts. Els models programàtics de la ràdio pública i la ràdio privada generalista, els conformen bàsicament els mateixos gèneres: la informació, l'entreteniment i els esports. Igual com passa en moltes de les emissores pertanyents a corporacions públiques del nostre entorn europeu, els operadors públics haurien d'impulsar ofertes radiofòniques de servei públic:

- programacions específicament adreçades a audiència infantil, que tenen un efecte beneficiós sobre el conjunt perquè aporten oients potencials al mitjà;
- els dramàtics o ràdioteatre que com ja ha passat en televisió són un suport fonamental a la indústria cultural;
- els programes divulgatius, igual com els documentals en televisió, per citar només algunes possibilitats.

SEGONA. Pel que fa al finançament de la ràdio pública, caldria fixar el marc que evités, d'una banda la competència deslleial entre el sector públic doblement finançat i el sector privat. I de l'altra, l'horitzó progressiu i quantificat de reducció fins a la desaparició del finançament per publicitat del servei públic. Un horitzó que tingui en compte la necessària millora en l'eficiència de la gestió de la despesa del sector públic, i la suficient dotació pressupostària pública per al sosteniment de les funcions de servei públic de les ràdios de titularitat de les administracions. La regulació que surti d'aquest debat hauria de tenir en compte un context econòmic en els propers anys de vigència d'aquesta norma més favorable del que vivim en l'actualitat.

A tal efecte el Projecte de Llei hauria de fixar per a les emissores públiques una reducció progressiva del 15 % anual de finançament al mercat publicitari sobre l'any anterior fins a la seva desaparició.

TERCERA: La nova Llei hauria de recollir que la ràdio privada ha de tenir un tracte proporcional al seu pes en penetració social en l'assignació pressupostària de les campanyes institucionals. Per tant, han de coincidir la inversió real amb el nivell d'audiència. Així mateix s'hauria de recollir el pes específic que té cada operador en cada territori i els òrgans consultius que es poguessin crear, haurien de tenir com a mínim un representant de les organitzacions empresarials de cada mitjà.

QUARTA. S'haurien d'incorporar al Projecte de Llei els criteris que els països del nostre entorn europeu i la Comissió Europea estableixen per a l'oferta de continguts digitals per part dels operadors públics. S'hauria d'evitar la competència deslleial basada en la capacitat inversora i productiva dels organismes públics doblement finançats incidint a la xarxa, particularment pel lideratge de l'oferta conjunta a Internet de la Corporació Catalana.

CINQUENA. La Llei hauria de contenir mesures executives més eficaces contra les emissores de ràdio il·legals. Aquestes emissions provoquen al conjunt del sector tant un perjudici directe en la qualitat de les emissions com una pèrdua de publicitat. Tot i que la Generalitat actua, per cada emissora que tanca, se n'obre una altra, com demostren les dades de les entitats que tenen registres de l'ocupació de les freqüències.

La paradoxa és que a les ràdios privades se'ns exigeix el compliment de tota la normativa i al costat, en el mateix dial, hi ha una altra emissora emetent en competència deslleial, i sense complir cap d'aquestes obligacions.

Proposem mesures encaminades a dissuadir els operadors il·legals que a Catalunya hi ha un negoci d'emissions sense llicència. D'una banda amb mesures tècniques, com ja s'havia fet de manera experimental. L'administració

hauria d'ocupar la freqüència amb un senyal de portadora en el decurs de la instrucció dels expedients. D'una altra banda, les administracions competents haurien de poder actuar sobre els anunciants, en l'exercici de les seves funcions, prèvia advertència que estan emetent publicitat per una freqüència il·legal.

I SISENA, demanem una revisió del règim burocràtic, feixuc i redundant, en les relacions entre els operadors i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. En virtut dels principis de simplificació i d'agilitat demanem l'aprimament de la normativa i les instruccions sectorials, que es faciliti la racionalització administrativa i la supressió de les obligacions redundants.

En definitiva, l'ACR aspira a un marc que permeti en els propers anys la consolidació del sector privat, la complementarietat amb un sector públic radiofònic eficient i prou dotat pressupostàriament perquè no hagi de competir per la publicitat en un mercat cada cop més petit. La viabilitat de les empreses privades de ràdio és garantia de pluralitat i de possibilitat d'elecció per a l'oient. De la regulació d'avui en depèn l'equilibri del sector de demà i és per això que demanem transparència, control, lleialtat i respecte a la iniciativa privada en matèria de radiodifusió.

Moltes gràcies.